

Ramon Pros Cervera

El gran final

*Rosa d'Or de la Pau
de Guió de Curtmetratge en Català
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2020

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2020-GC-R-0317-0254

© del text: Ramon Pros Cervera

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2020

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Ramon Pros Cervera

El gran final

*Rosa d'Or de la Pau
de Guió de Curtmetratge en Català
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2020

RAMON PROS CERVERA

Ramon Pros és llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat com actor en diversos muntatges teatrals, la majoria amb la companyia Peixospeixeres Teatre, on realitza les tasques d'actor, director i dramaturg. També ha participat com actor en diferents curtmetratges i sèries de TV per canals com TV3, HBO o Netflix. Ha escrit, dirigit i interpretat dos curtmetratges: *Abierto 24 horas* i *El otro protegido*.

Com a dramaturg ha obtingut diferents premis amb els textos: *Has vist els peixos a les peixeres?* (2010), *L'escapada* (2010), *El turista* (2015), *Èthika* (2017), *El darrer moviment* (2017) i *Absència* (2018) (Editada per l'editorial Lleonard Muntaner.)

El guió titulat *El gran final*, de Ramon Pros Cervera, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al 1 Premi de Guió de Curtmetratge en Català dels Premis Castellitx 2020. En foren jurats Toni Capellà, Marga Melià i Agustí Torres Domenge.

El gran final

SEQÜÈNCIA I
ESCENA I

INTERIOR. TARDA.

(Habitació d'un pis. L'IMMA (uns 30 anys) es troba asseguda en un sofà en una posició informal. Llegeix uns fulls. Entra el POL (uns 30 anys) des de l'interior del pis. Pausa.)

IMMA: Quin morro el tio, no?

POL: Eh?

IMMA: Nosaltres aquí esperant-lo des de fa una hora i ell de compres.

No suporto que la gent faci això. Que no avisin quan arriben tard.

POL: Pssst! Baixa la veu, et pot sentir.

IMMA: Doncs que em senti! És una qüestió de respecte.

(Pausa.)

POL: És una altra cultura...

IMMA: Què hi té a veure la seva cultura?

POL: Tu has estat mai a... Bulgària? Potser tenen un altre tempo.

IMMA: Tempo?

POL: Un altre ritme... ja saps.

IMMA: Ja sé què vol dir, tempo. Faig dansa, Pol, recordes?

POL: Doncs... això, tempo.

(*Pausa.*)

IMMA: Potser sí.

(*Pausa.*)

POL: Saps el que realment em preocupa? (*Pausa breu. Ella el mira.*)

Els altaveus que s'ha comprat.

IMMA: Altaveus?

POL: Sí. Ho ha dit a l'entrar, no te'n recordes? Els duia a la bossa de plàstic. Els altaveus. Quan l'he ajudat a dur les bosses a l'habitació els he vist casualment. Són petits però crec que deuen ser potents. Pesaven força.

IMMA: Ah... No... no ho dec haver entès quan ho ha dit. Té un accent búlgar molt fort. (*Pausa.*) I per què et preocupen...?

POL: Dona, i si... se li acut posar música a tota hòstia quan no som a casa? Ja saps com són els veïns del costat. (*Pausa.*)

IMMA: És clar.

POL: L'hauríem d'avisar que no posi la música forta.

IMMA: Bé... doncs l'avisem i... ja està, no?

POL: Sí, però i si... no sé, si el tio passa de tot i no ens fa cas... i un dia sortim de casa i posa la música a tota potència...

IMMA: Doncs quan tornem a casa demanem perdó als veïns i li tornem a dir que no posi la música forta. No crec pas que la situació sigui tant greu.

(*Pausa.*)

POL: No, suposo que no.

IMMA: A mi el que m'estranya és que portés una bossa tant petita.

POL: Què vols dir?

IMMA: Que només duia una bossa petita d'esport com a equipatge. A banda de la bossa de plàstic amb els altaveus, és clar.

POL: Potser venia del gimnàs.

IMMA: Pol, ens ha llogat l'habitació per tres mesos.

El gran final

POL: Potser... encara té coses a l'anterior pis.

IMMA: Ha dit que no tenia més equipatge, no te'n recordes?

POL: Ha dit...?

IMMA: Sí.

POL: Doncs... Potser és un costum seu portar només l'equipatge imprescindible.

IMMA: Hòstia, Pol! Per tu tot és un costum! Aquest tio ens lloga una habitació per tres mesos, només porta com equipatge una bosseta d'esport i tu ho justifiques amb que és un costum?

POL: Tampoc cal que t'enfadis, eh?

IMMA: És que no entenc perquè no...?

POL: Val, val, d'acord, d'acord... tens raó, és estrany.

IMMA: Et sembla estrany o només em dones la raó perquè m'he enfadat?

POL: No, collons! Que sí, que tens raó de debò, és estrany! Tot i així... sembla bon noi, és per això que no sabia a què venia tanta preocupació per la bossa. (*Pausa breu.*) M'entens, oi?

(*Pausa.*)

IMMA: En això tens raó... sembla bon noi...

POL: A més parla molt bé el català.

IMMA: Què hi té a veure que parli bé el català?

POL: Doncs...

IMMA: Imagina't per un moment que aquest tio és un sonat. Imagina que porta una serra elèctrica a la bosseta d'esport. De sobte surt de l'habitació i ens comença a tallar a bocins. T'importaria llavors la seva habilitat amb els pronoms febles?

POL: Ja m'entens...

IMMA: No, no t'entenc. I si fos un psicòpata?

POL: No és cap psicòpata!

IMMA: Però, i si ho fos?

POL: Doncs seria un psicòpata... català!

IMMA: Ho veus com no té sentit?

POL: El què no té...?

IMMA: La relació que fas entre ser bona persona i parlar català. Ho veus com no té sentit?

POL: Bé... a mi em dona més confiança el fet que parli català.

IMMA: Pol, la meva família sencera és de Saragossa.

POL: Ja, ja... I son molt macos! Ningú diu que...

IMMA: Tu, ho dius! Sempre fas la mateixa relació entre la llengua i...

POL: Val, val, d'acord, tens raó, no discutim ara per això. Ho sento, no ho tornaré a fer. És un costum que... O sigui... vull dir... Oblidem-ho, val? L'he cagat, tens raó. Pot ser català i psicòpata, tens raó. Pot ser català i ser un fill de puta. Tens raó. Perdona.

(Pausa.)

IMMA: D'acord. *(Pausa.)* Perdona'm tu també per haver-te cridat... *(S'aixeca. Abraça el POL. Li fa un petó.)* Tens raó. Parla molt bé el català. *(Pausa.)*

POL: Vols un te?

IMMA: D'acord. *(Pausa breu. El POL va per sortir.)* Potser ell també en vol un?

POL: És clar. Eh... Com es deia?

IMMA: Bogan?

POL: Bogan? No. Bogdan.

IMMA: Això!

POL: *(Cridant cap a l'interior del pis.)* Bogdan, vols un te? *(Pausa.)* No em sent.

IMMA: Ha dit que no.

POL: Ha dit alguna cosa?

IMMA: Crec que l'he sentit dir que no.

POL: Jo no he sentit res. *(Va per sortir. S'atura.)* I si vaig a la seva habitació i li ho pregunto? Per assegurar-nos que realment ha dit que no.

IMMA: Sí, bona idea!

(Es fan un petó. El POL surt. L'IMMA es queda escoltant molt atenta. Se sent una conversa i una porta que es tanca. Passen uns segons. De sobte s'escolten uns sorolls metàl·lics. S'aturen. Després tornen a sonar amb més força.)

IMMA: Pol? *(Pausa.)* Pol? *(Els sorolls s'aturen.)*

POL: *(Entrant.)* Què passa?

IMMA: Ho has sentit?

POL: El què?

El gran final

IMMA: Has anat a preguntar-li al Bogdan si volia te?

POL: Sí. Tenies raó. Abans havia dit que no.

IMMA: I no has sentit res estrany?

POL: Et refereixes a aquells sons metàl·lics?

IMMA: Sí!

POL: Era ell. Em sembla que estava arreglant algun aparell. Potser està «trucant» els altaveus perquè sonin més fort, ja saps.

IMMA: Els altaveus?

POL: Doncs sí, els altaveus.

IMMA: No sé jo...

POL: Què vols dir?

IMMA: Aquella bosseta...

POL: Molt bé, d'acord. Digues, què creus que està fent?

IMMA: I si...

POL: Si què?

IMMA: Dins la bosseta...

POL: Va, acaba.

IMMA: I si dins la bosseta porta els materials necessaris per a construir una bomba.

(Pausa.)

POL: Imma!

IMMA: Per què no?

POL: És... és com molt de pel·lícula, això! No et sembla?

IMMA: No sé si és de pel·lícula o no però i si fos així? *(Pausa.)*

POL: Per què no pot estar simplement «trucant» els altaveus?

(Pausa. Sona un xiulet.)

IMMA: La tetera.

POL: Hi vaig.

(Tornen a sentir-se els sons metàl·lics. L'IMMA agafa el seu mòbil i consulta una cosa.)

IMMA: Hòstia! Pol!

(S'aturen els sons metàl·lics.)

POL: *(Des de fora.)* Què?

IMMA: Saps quin dia és dissabte?

POL: *(Entrant amb dues tasses de te.)* No.

IMMA: Dissabte és la Mercè!

POL: Ah, molt bé. No ho recordava. Podríem anar a algun concert...

IMMA: La bomba!

POL: Què?

IMMA: La Mercè! La bomba! Tot quadra!

POL: Imma... Això de la bomba és... és una anada d'olla... Espera, no t'alteris! Espera, val? Imaginem... imagina per un moment que és cert, val? No en tenim cap prova.

IMMA: Exacte!

POL: Exacte què?

IMMA: Doncs això, que no en tenim cap prova!

POL: Doncs no, no en tenim cap prova!

IMMA: Doncs això és precisament el millor de tot!

POL: Ara si que m'he perdut!

IMMA: És perfecte! Entraré a la seva habitació amb qualsevol excusa... i miraré què dimonis està construint! (*Pausa llarga.*)

POL: De cap manera. És millor que hi entri jo.

IMMA: Tu? Per què tu?

POL: Pot ser perillós.

IMMA: I per tu no pot ser-ho, de perillós?

POL: Potser sí, però...

IMMA: Tu ets un home. (*Pausa.*) Mira... Sense comentaris. Ara vinc. (*Va per sortir.*)

POL: Imma.

IMMA: Què?

POL: Res. Ves amb compte.

(*L'IMMA surt. El POL seu al sofà apartant amb violència els fulls de l'IMMA. Beu un glop de te. Se senten els sons metàl·lics de nou. De sobte, L'IMMA entra corrent.*)

IMMA: Ràpid, Pol, truca a la policia!

POL: Vols que truqui a la policia?

IMMA: He vist el que estava construint! Jo tenia raó! És una bomba!

POL: Saps que si em dius que truqui he de trucar?

IMMA: Doncs això és el que vull! Que truquis!

POL: Ni de conya.

El gran final

IMMA: Molt bé, doncs trucaré jo. (*Avança cap al seu mòbil.*)

POL: (*Agafant el mòbil.*) No.

IMMA: No què?

POL: Per aquí no hi passo. I ja està.

(*Pausa*)

IMMA: Te l'estàs carregant?

POL: Doncs sí, mira, me l'estic carregant.

IMMA: Un altre cop? No podem carregar-nos-les a no ser que els dos hi estiguem d'acord. És una de les normes principals, recordes?

POL: Ho sento, ja en tinc prou. (*Pausa. L'IMMA seu al sofà.*) Semblem idiotes. Te'n adones? Últimament sempre és igual. Estem més preocupats pels fotuts arguments de les històries que per la finalitat del joc. Només es tracta d'un joc sexual, collons! Inventar qualsevol història de merda que ens doni una excusa per fotre un clau. I aquí ens tens, jugant a ser guionistes de Hollywood com dos «gilipolles», enlloc de fer el què hauríem de fer que és follar com animals.

(*Pausa*)

IMMA: No. (*Pausa.*) Siguem sincers. Fa setmanes que ho esquivem, Pol. Hi ha alguna cosa més. No ens preocupen els arguments, simplement intentem aixafar les propostes de l'altre, per això ja no funciona. Busquem qualsevol excusa per a iniciar una discussió. I no només discutim quan estem jugant. Discutim sempre, a cada moment, per qualsevol bajanada. N'estic farta. És insuportable. Què ens està passant, Pol?

POL: No ho sé però és una merda. (*Pausa llarga.*) T'estimo, Imma.

IMMA: Jo també t'estimo, Pol.

(*Pausa llarga.*)

POL: Què ens està passant, hòstia? Quina merda de situació. T'ho juro que faria qualsevol cosa perquè això s'arreglés.

IMMA: Qualsevol cosa...

POL: ...perquè s'arreglés, sí.

(*Pausa*)

IMMA: Dignes. Per què t'has carregat la història aquest cop?

POL: Què importa això?

IMMA: Estava pensant... potser és una bogeria però... Quan la nostra relació estava més forta vam començar a jugar a aquest joc. Ara que la nostra relació trontolla el joc no funciona. Potser si fem que el joc recobri forces... potser trobem la clau per començar a arreglar aquesta crisi. Per provar...

POL: Tens raó. És una bogeria.

IMMA: Sí. Oblida-ho.

(Pausa. El Pol mira l'Imma.)

POL: I què si ho és? Per provar...

IMMA: *(Somrient.)* Val. Llavors, digues... per què has aturat el joc?

POL: No ho sé...perquè... perquè trobo que això de la bomba és una flipada.

IMMA: Això no és un motiu, Pol. Hem jugat amb flipades més grans altres cops i ha funcionat.

POL: Ja... Tens raó. *(Pausa breu.)* Un altre motiu: No vull passar la ratlla.

IMMA: Quina ratlla?

POL: La d'implicar altres persones en el joc. I encara menys si es tracta de la policia.

IMMA: Les normes no diuen res de no implicar altres persones. *(Li mostra els fulls que hi ha sobre el sofà.)*

POL: Donava per suposat que no ho faríem... De fet mai havíem... A més una cosa és implicar un amic i l'altre la policia. I segons les normes que ens vam inventar si en algun moment havíem de trucar a algú no podíem fingir que trucàvem, havíem de trucar de debò, per això... o canviem les normes o...

IMMA: D'acord. No implicarem ningú de fora.

POL: Perfecte.

IMMA: Bé, ara ja hem resolt alguns impediments, què et sembla si provem de continuar amb el joc?

POL: Provem.

IMMA: Ens havíem quedat en que el Bogdan estava arreglant uns altaveus.

POL: «Trucant» uns altaveus.

IMMA: Això, «trucant» uns altaveus. Seguim.

El gran final

POL: Llavors no hi ha cap bomba?

IMMA: No. Posem que no hi ha bomba. A veure... aleshores... per què he xisclat jo fa un moment?

POL: Doncs...

IMMA: Ja està! Xisclava perquè... perquè... Sí! Perquè el Bogdan m'ha intentat forçar sexualment!

(El POL riu).

IMMA: Què?

POL: Bé... reconec que és bona, sí!

IMMA: T'ho juro, Pol. Se m'ha llençat a sobre. No he pogut fer res. Té una força increïble, com un os. M'ha fet un petó a la boca i m'ha grapejat. Per sort he aconseguit escapar-me'n.

POL: *(Rient.)* Potser és un costum de Bulgària.

IMMA: Va, Pol, segueix-me!

POL: Perdona. A veure... El Bogdan t'ha intentat forçar... val... que puc fer jo...? A veure... Què faig? Vaig a per ell... A pel Bogdan! Sí, vaig a per ell.

IMMA: Sí! Bona idea! Vas a per ell...!

POL: Sí. Colpejo la porta de la seva habitació. El tio obre. Em discuteixo amb ell...

IMMA: ...la discussió puja de to ràpidament...

POL: ...ell nega totes les acusacions, jo perdo els papers...

IMMA: ...i et poses molt violent...

POL: ...tant que li clavo un hòstia! Pam!

IMMA: Exacte! Comenceu a barallar-vos...

POL: ...i perdo el control...

IMMA: ...ara el tens estès a terra i el colpeges sense parar... No pots aturar-te... et domina la ràbia...

POL: ...no puc parar, el colpejo, el colpejo una vegada i un altre fins que...

IMMA: ...fins que de sobte te n'adones. T'atures de cop. El Bogdan és mort.

(Pausa)

POL: Hòstia.

IMMA: Tal com va la història és el més lògic.

POL: No és suficient amb la baralla?

IMMA: Ens cal un gran final, Pol. Un cop d'efecte, algun gir que remogui les coses, no només l'argument sinó... tot.

POL: Mai hem matat a cap personatge en el joc.

IMMA: Precisament. Potser per això funcionarà. *(Pausa.)*

POL: Bé, provem-ho... Vaig a buscar-lo. El gran final. *(Li fa un petó a l'IMMA. Surt. Se sent una discussió a fora. S'escolten forts cops. L'IMMA es desbotona la brusa, excitant-se per moments. De sobte es fa el silenci fora d'escena. Passen uns segons. Entra el POL, cansat, suat, amb la roba rebregada i sang al llavi. Pausa.)*

IMMA: L'has matat?

POL: Sí.

IMMA: I què pretens ara? Matar-me també a mi, Bogdan?

POL: Què?

IMMA: Has matat el Pol, no? Per això suposo que faràs el mateix amb mi.

(Pausa)

POL: *(Amb accent búlgar.)* Potser sí.

IMMA: Vine...

(El POL s'acosta lentament al sofà, seu. Ella el besa apassionadament. Els fulls amb les normes del joc són sota de la parella. El POL agafa uns quants papers.)

POL: Què és això?

IMMA: Res. Són les regles d'un joc que acostumava a jugar amb el Pol. Però ara això ja no importa. El Pol és mort. *(Pausa. Estripa els papers.)*

POL: Què fas?

IMMA: Crec que aquests paperots ja no ens faran falta.

POL: Però...

IMMA: Dignes, Bogdan.

POL: I... el... el Pol?

IMMA: Va dir que faria qualsevol cosa perquè la nostra relació s'arreglés. I ho ha complert. *(Pausa.)* Saps que parles molt bé el català, Bogdan? *(Pausa.)* Estàs bé, Bogdan? *(Pausa.)* Què eren aquells sòrrols metàl·lics que feies? *(Pausa.)* Bogdan?

El gran final

POL: Què?

IMMA: Els sorolls... (*Pausa. El POL mira l'IMMA*).

POL: Jo...

IMMA: Sí?

POL: Construïa una bomba.

IMMA: Ho sabia.

(*Es besen.*)

FOOSC. FI.

